

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 8/05
14.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, и саветника Биљане Драгаш, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби оптуженог АА, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу К.бр.48/2004 од 21.10.2004. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ жалба оптуженог АА, ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Окружног суда у Ужицу К.бр.48/2004 од 21.10.2004. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Врховни суд оптуженог АА за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, за које је том пресудом оглашен кривим ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом Окружног суда у Ужицу, оптужени АА, оглашен је кривим, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије и осуђен на казну затвора у трајању од 2-две године.

Истом пресудом оптуженом АА на основу члана 68. ст.1, 2. и 3. Основног кривичног закона изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом у трајању од једне године, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Оптужени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне судске наплате, док ће о трошковима кривичног поступка првостепени суд одлучити посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са жалбеним предлогом да Врховни суд Србије укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да исту преиначи у смислу жалбених навода.

Републички јавни тужилац Србије је у свом поднеску Ктж.126/05 од 24.01.2005. године, предложио да Врховни суд Србије одбије као неосновану жалбу оптуженог АА, изјављену против пресуде Окружног суда у Ужицу К.бр.48/04 од 21.10.2004. године и да потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном

пресудом, па је по оцени жалбених навода и става Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Током поступка нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона, о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. ЗКП-а).

Жалбени наводи оптуженог АА, да се битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, састоји у томе да је и изрека побијане пресуде неразумљива и да у истој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, оцењени су неоснованим.

Ово због тога, што је изрека побијане пресуде јасна, у односу на радње оптуженог АА, а у образложењу су дати убедљиви разлози о свим одлучним чињеницама, битним за утврђење законских обележја кривичног дела за које је оптужени оглашен одговорним.

Наводи жалбе оптуженог АА, да првостепени суд у потпуности није утврдио под којим околностима се догодила ова саобраћајна незгода, такође су оцењени неоснованим.

Ово због тога што је првостепени суд правилном анализом свих изведених доказа (као и исказа оптуженог, а које је ценио у смислу члана 17, 18. и 352. ЗКП-а) и то како сваки доказ посебно тако и све доказе у њиховој међусобној вези, на несумњив начин утврдио све одлучне чињенице од значаја за радњу извршења кривичног дела, као и околности под којима се догодила саобраћајна незгода, па је правилно утврдио степен кривичне одговорности оптуженог, непрекорачивши овлашћења која има по закону. О томе су у пресуди дати уверљиви разлози, које прихвата и Врховни суд.

Првостепени суд је у побијаној пресуди, сходно својој законској обавези из члана 361. став 6. и 7. ЗКП-а, дао приказ утврђеног чињеничног стања и изнео доказе на којима темељи и своје закључке о одлучним чињеницама, дао је анализу изведених доказа и резултата до којих је дошао њиховом оценом, и на јасан начин је показао везу доказних резултата и оцену доказаности односно недоказаности, појединих чињеница, при чему је дао исцрпне разлоге због чега је своју одлуку засновао на означеним доказима, што даље значи да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање на коме је засновао своју одлуку, те су стога супротни жалбени наводи оптуженог АА по овом законском основу оцењени неоснованим.

Ово због тога што је првостепени суд несумњиво утврдио да је до саобраћајне незгоде дошло услед тога што је оптужени налазећи се у алкохолисаном стању, које је у битној мери смањило његову способност да управља моторним возилом, на месту ближе назначеном у изреци првостепене пресуде, управо због оваквог психофизичког стања, мотокултиватор усмерио према левој ивици пута, и сишао левом страном возила са пута, услед чега је дошло до слетања мотокултиватора и приколице са пута и превртања уз леву страну низ ливаду која се налази испод пута, којом приликом је и сапутник на приколици ББ задобио вишеструке тешке телесне повреде, услед којих је дошло до излива крви у грудној дупљи и мека ткива и наступања смрти овог лица. Закључак првостепеног суда да је алкохолисаност оптуженог у узрочној вези са његовим даљим непрописним понашањем у саобраћају заснована је на свим околностима који се тичу саобраћајне ситуације у којој се нашао. Како је напред наведено инкриминисано понашање оптуженог било супротно одредби члана 36. став 4. и члана 78. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, према којој у прикључном возилу које вуче мотокултиватор у саобраћају на путу је дозвољен превоз највише три лица који раде у утовару-истовару терета или обављању пољопривредних радова, с тим да се превоз тих лица може вршити само ако мотокултиватором у саобраћају и на путу управља лице које има важећу дозволу за возача трактора, као и да мотокултиватором у саобраћају на путевима може управљати само лице коме је издата потврда о познавању саобраћајних прописа, те да поседује важећу возачку дозволу или дозволу за возача трактора, а оптужени АА је управљао мотокултиватором као учесник у јавном саобраћају без положеног возачког испита за било коју категорију возила и без поседовања потврде о познавању саобраћајних прописа. Осим тога, оптужени је поступао и супротно одредбама члана 88. став 1. и члана 164. став 1. и 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, према којима од првог сумрака до потпуног сванућа као и дању у случају смањене видљивости, на возилу у саобраћају и на путу морају бити упалена светла и то на возилу на моторни погон најмање два бела светла на предњој страни, паран број црвених светала на задњој страни, као и да возач несме да управља возилом у саобраћају и на путу, ни да почне да управља возилом ако је под дејством алкохола чија је измерена количина у крви већа од 0,5 г/промила или показује знаке алкохолне поремећености, а током поступка је утврђено да се на тип мотокултиватора којим је управљао оптужени фабрички не уграђује никаква светлосна сигнализација, што је оптужени

знао и признао у својој одбрани, а што су потврдили саслушани сведоци, а осим тога спроведеним вештачењем је утврђено, као и самим признањем оптуженог да је оптужени управљао мотокултиватором у алкохолисаном стању са најмање 2,16 грам/промила алкохола у крви. Будући да су наведени прописи императивни прописи, а да је оптужени поступао супротно истима, правилно је првостепени суд нашао да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела, тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни изреченој оптуженом АА, а по жалби оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд ценио све околности које су релевантне у смислу члана 41. Основног кривичног закона, па је од отежавајућих околности на страни оптуженог ценио његову ранију осуђиваност иако је од последње пресуде прошло 15 година, и осуде су брисане, имајући у виду да је оптужени осуђиван и због кривичног дела против безбедности јавног саобраћаја те да се ради о специјалном повратнику, док је од олакшавајућих околности на страни оптуженог ценио признање извршеног кривичног дела, изражено кајање, чињеницу да је супруга оптуженог болесна, а син и снаха незапослени, а да је сам оптужени инвалид. Међутим, по налажењу овог суда, првостепени суд наведеним олакшавајућим околностима није дао одговарајући значај, а притом није ценио околност да је смрт ББ који је ујак оптуженом тешко пала оптуженом АА, а и да се породица оштећеног сада пок. ББ није придружила кривичном гоњењу нити истакла имовинскоправни захтев, па је стога Врховни суд преиначио побијану пресуду у делу одлуке о казни, тако што је оптуженог АА осудио на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, која казна је сразмерна друштвеној опасности извршеног кривичног дела и нужна и довољна за остварење законом предвиђене сврхе (члан 33. ОКЗ-а) као и за постизањем како опште тако и специјалне превенције.

Правилно је првостепени суд оптуженом АА на основу члана 68. став 1, 2. и 3. ОКЗ-а изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом у трајању од једне године, с тим да се време provedено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Из изнетих разлога, а на основу члана 391. став 1. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Драгаш, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

љи